

Nära och bortom allt.

Som blixten kom han,
piskade den förmörkade himlen och
mer konstnärligt än regn kunde
han dansa
på det arga havet.

Likt ingenting jag någonsin sett förut.
Han var vacker som
ett obeskrivligt paradiset och
mer intellektuell än vad någon,
någonsin kunnat övervinna.

Tyngd av det för mig okända,
vilar han
bland de dödliga.
Väntar på en soluppgång
som skall föra honom hem.

Sen kom jag...

Fläckad av mänsklighetens odödlighet
Förblindad av en lögn
efter den andra.
Alltför naiv för att se
vart det leder .

Vi två...

Inte mörker och ljus.
Men mer som...
Måne och stjärna.
Midnatt och skymning.

Korruption och neutralitet.

Svart och grå.

Vad har jag lärt mig?

Om mina ben inte bär mig.

Om jag inte kan kämpa för

vad som rättmätigt är mitt..

Om jag inte hittar styrkan inom mig?

Vad är livet?

Om jag inte kan lära mig att leva.

Om jag inte kan komma till insikt.

Om jag inte hittar meningen

inuti allt.

Vad är det som driver

dödliga mot utopi?

Drömmaren till drömmen?

Undergöraren till fågel Phoenix?

De oskyldiga till vetskapen?

Vad har jag lärt mig

från denna främlig?

Han lämnar mig här...

När han återvänder

är mitt huvud

högt och

mitt hjärta

fyllt av guld.

Om det minsta som visas

är ett löfte

som kan

hållas

väntar jag.

Vi två...

Inte mörker och ljus.

Men mer som...

Sol och måne.

Natt och dag.

Svart och vitt.

Och med ett löfte skyddat

försiktigt

i handflatan.

Väntar drömmaren

tålmodigt vidare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ylvavirvla med Poeter.se id #5827 innehar upphovsrätten